

tror jeg ikke, han kan, saa længe det er Lov i Folkekirken, at man for at komme til Herrens Bord, skal være konfirmeret, og naar altsaa disse Folk udelukkes, er det, at man her afstiver denne Institution, som man med fuld Føje har beklaget sig over og stadig beklager sig over; navnlig naar henses til den Form, hvori den fremtræder i de store Købstæder og ikke mindst i Kjøbenhavn. Et er, at man lader den staa, til den falder af sig selv, et andet er, at man her stiver den af. Det er det, jeg var imod, og det er det, jeg er imod, og jeg mener i alt Fald, at man kunde lade den være uden for Sagen i dette Tilfælde. Det gør man ikke, saa vidt jeg forstaaer Ændringsforslaget under Nr. 21, naar man giver Erklæringen den Form, den har der. Jeg indrømmer, at det paa den anden Side har den Fordel, at naar man kommer bort fra Konfirmationen ved en anden Lov, saa kan man jo have fuld Adgang til Folkekirken Goder uden Konfirmationen, og saa kan den Bestemmelse, der der staaar i denne Lov, virke ogsaa for dem, der ikke ere konfirmerede, men saa længe man ikke kommer bort derfra, virker det, som jeg har sagt, og derfor er jeg ikke tilfredsstillet ved den Ordning. Og endnu mindre er jeg det naturligvis, naar Hensyn tages til dem, der høre til de grundtvigske Frimenigheder; thi de ville heller ikke kunne, saa vidt jeg skønner — det skulde glæde mig, om jeg tog fejl — afgive Erklæring om, at de have fuld Adgang til at nyde Folkekirken Goder, naar de ikke ere konfirmerede i Folkekirken, for saa vidt og saa længe Konfirmationen er en Betingelse for at komme til Herrens Bord. Med Hensyn til Daaben indrømmer jeg, at den foreslaaede Ændring indeholder et Fortrin; thi da ere de reddede. Udtrykket „døbt i Folkekirken“ kan holde dem ude, men Udtrykket „fuld Adgang til Nydelsen af Folkekirken Goder“ kan ikke holde dem ude, naar de ere døbte med en af Folkekirken anerkendt Daab. Men tilbage bliver stadig Konfirmations-spørgsmaalet, og det er det, der gør, at jeg er saa betænkelig ved den Form, man her har givet det, at jeg beklager ikke at kunne følge Flertallet paa dette Punkt, men maa stemme for Ændringsforslaget under Nr. 22, som efter min Mening siger det, der skal siges med Hensyn til dette Spørgsmaal, hverken mere eller mindre.

I øvrigt vil jeg derimod følge det ærede Flertal i dets Forslag. Dermed er jo ikke sagt, at den Ordning, der saa vil fremkomme inden for Folkekirken, er den,

som jeg helst vilde have. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds havde ikke behøvet at minde mig om mine Udtalelser fra 1ste Behandling, at jeg „med Vemod“ tænkte paa de Forslag, som Venstre tidligere havde opstillet. Det gør jeg for saa vidt endnu, og jeg gad vide, om ikke ogsaa Flertallet og selv den højtærede Minister gør det! Jeg tror, at der er Punkter i alt Fald i Venstres tidligere Forslag, f. Eks. det om, at Indstillingen fra Menighedsudvalget, — eller hvad man nu vil kalde det — skulde ske til Menigheden, som saa havde den endelige Afgørelse, og ikke til Kultusministeren, var noget, som de aller fleste inden for Flertallet heller vilde have end det, som her er foreslaaet. Men et er, hvad man helst vil have, et andet er, hvad man i den praktiske Politik og i den lovgivende Forsamling mener at kunne sætte igennem. Det hører dog til den politiske Børnelærdom, i alt Fald til min, at det tager man Hensyn til, og det lader man sig lede af. Naar det ærede Medlem fremdeles nævnede, at jeg havde omtalt, at der burde indføres Bestemmelser om Afskedigelse af Præster, er det ganske rigtigt, det vilde jeg have ønsket, og beklager, at det ikke er kommet med. Men Tilstanden i saa Henseende bliver dog ikke værre ved Vedtagelsen af dette Forslag, end det nu er. Menigheden har nu ingen som helst Indflydelse i saa Henseende. Den faar ganske vist heller ikke direkte nogen gennem dette Forslag, men der skabes dog maaske et Organ, der kan virke med noget større Kraft end nu i saa Henseende. Men unægtelig kunde jeg ønske mere paa dette Punkt. Naar det ærede Medlem dernæst anførte mine Ytringer om Præsteløftet, sigtede jeg da, saa vidt jeg nu husker, ikke til noget, jeg ønskede indført i dette Forslag. Men jeg gentager i øvrigt: Et er, at man paa et eller andet Punkt kunde ønske en Ordning, der var bedre end den her foreslaaede, et andet er, om man alligevel ikke kan stemme for det foreliggende og gøre det med den Overbevisning, at man gør noget godt derved. Det gør jeg, idet jeg anser det foreliggende for et betydningsfuldt Fremskridt i Forhold til den Tilstand, vi nu have inden for Folkekirken. Jeg ser ikke, at Forslaget paa noget Punkt er et Tilbageskridt, men paa mange Punkter er det et betydningsfuldt Fremskridt, derfor stemmer jeg for det, og det forekommer mig, at det kan man særdeles vel forsvare. Naar det ærede Medlem inddrog min afdøde Fader i Diskussionen, og